

A HÓEMBER

Amikor másnap reggel felébredtek, a kislány nyomban az ablakhoz szaladt, és kinézett. Odakint fehér volt minden.

– Igazad volt – fordult Mókuskához, aki még a kosár szélén ült, és nagyokat ásított. – Tényleg havazott az éjjel.

Mókuska is az ablakhoz ugrált.

– De hiszen még most is esik – mondta.

Odakint még mindig nagy pelyhekben hullt a hó, fehér sipkák ültek a kerítés oszlopain, és amikor egy varjú a diófára szállt, még feketébbnek tűnt, mint amilyen valójában volt. Diót keresett, de látta, hogy minden ág üres már. Nagyot káromgott hát, és elrepült.

Bodri sétált át az udvaron, és észrevette az ablakban a kislányt és Mókuskát.

– Vau! Megérkezett a tél – yakkantotta.

Az etetőnél nagy volt a forgalom, tucatnyi cinege hordta a napraforgót. Az etetőre szálltak, csőrükbe kaptak egy szemet, aztán a közeli bokorba repültek

vele. Ott a lábukkal ügyesen leszorították, és hegyes csőrükkel villámgyorsan kikopácsolták ízletes belsejét.

A héjdarabkák a hóra hullottak, ők pedig máris repültek vissza az újabb falatért. Megérkeztek a csuszkák is, egy apró kék cinege pedig a diófa ágán csüngő szalonnabőrken kapaszkodott. Ide-oda hintázott, közben éhesen csipegetett.

Később más madarak is érkeztek. Tarka tollú tengelicek, narancsos mellű fenyőpintyek, zöldikék, verebek, és közéjük szállt egy vaskos csőrű meggyvágó is. A többiek tisztelettel félrehúzódtak előle, de a meggyvágó békés madár volt. Az etető közepére ugrált, és erős csőrével egyik napraforgót a másik után morzsolta szét. A héjakat oldalt kiköpködté.

Amikor észrevette a kislányt, megkocogtatta az ablaküveget.

– Köszönjük! – kiáltotta.

A havazás délutánra megszűnt, és a kislány kiment a kertbe Mókuskával. Édesanyja piros csizmát adott rá, tarka sálat tekert a nyakára, a fejébe pomponos kötött sapkát húzott. Mókuskának nem volt csizmája, csak jó meleg bundája. Vidáman ugrált a hóban, és nagyot nevetett, amikor egyszer nyakig merült benne.

A cica éjszaka az istállóban egerészett. Most kényeskedve lépdelt a ház felé, és leült a küszöbre. Egyenként rázogatta a lábait, fázósan összegömbölyödött. Csak arra várt, hogy valaki kinyissa az ajtót, és besurrannahasson. – Nem szeretem a telet – dörögte rosszkedvűen.

– Gyere – mondta a kislány Mókuskának –, építsünk hóembert!

Csizmájával túrta össze a havat, kezével paskolgatva megformálta a hóember testét, aztán a fejét is. Mókuska nem nagyon tudott segíteni, néha a vállára ült, és onnan figyelte a munkát. Amikor a kislány bement a konyhába, hogy egy nagy sárgarépat hozzon, a cica kihasználta az alkalmat, és észrevétlenül besurrant. A tűzhely alá bújt, és elégedetten dorombolni kezdett.

A sárgarépa lett a hóember orra, a szeme helyére két tarka üveggolyó került, vadgesztenyéből kabátgombokat is kapott. Nagy volt, éppen akkora, mint a kislány, és Mókuskának nagyon tetszett. A kislány válláról a fejére ugrott.

– Tényleg, valami kalap is kellene neki – gondolta a kislány, és újra beszaladt a házba. Édesanyjától kapott egy öreg kalapot, azt húzta a hóember fejére.

Amikor anyukája később kinézett az ajtón, nagyot nevetett.

– Várj csak, mindjárt kihozom nagypapa régi pipáját. Az illik egy hóemberhez.

A hóembert megcsodálták az etető körül röpködő madarak is. Egy zöldike a vállára ült.

– Nagyon szép lett. Ügyes vagy – dicsérte a kislányt.

Mókuska felkúszott a diófára, hogy onnan is megnézzze. Egyik ágról a másikra ugrott, hogy még jobban lássa, mígnem nagy csomó hó hullott a fejére.

– Jaj, de hideg! Én bizony nem szeretnék hóember lenni! – kiáltotta, és gyorsan lemászott a fáról.

A hóembernek híre ment a környéken. Eljöttek és megcsodálták az őzikek, a piros sapkás zöld harkály háromszor is körülrepülte, és eljött a róka is. Csak a kerítésig merészkedett, de a hóember helyett a tyúktól felé pislogott. Amikor pedig Bodri észrevette, és hangosan ugatva rohant felé, azon nyomban visszamenekült az erdőbe.